

Fjor vedtaget en Lov, som skærper Tilsynet med Udførselen, og som har en Bestemmelse, der til en vis Grad gør Forholdene mere betryggende i de Kommuner, hvor der ikke er Kødkontrol. Maa jeg indskyde, at det Forhold, som der her er Tale om at rette noget ved, har der jo gennem Aarene været gjort forskellige Forsøg paa at rette. Jeg skal her minde om den Henvendelse, som de forenede danske Andelsslægterier i 1896 og 1897 have rettet til Københavns Sundhedskommission, en Henvendelse, som ikke virkede det mindste, det var som at slaa Vand paa en Gaas. Man rettede en tilsvarende Henvendelse til det danske Landhusholdningsselskab og ligesaa en Henvendelse til den daværende Justitsminister, men heller ikke det førte den Gang til det mindste. Men saa kom Sagen senere til Behandling i Folketinget, idet der, som det ærede Medlem for Kalundborg i Gaar nævnede, blev indgivet et Andragende fra de samvirkende danske Andelssvineslægterier, et Andragende, som blev indbragt ved det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Blem). Dette Andragende gav her i Tinget Anledning til en meget udførlig Behandling, hvor navnlig Ordføreren, det ærede Medlem for Ribe (Jens Busk), og det før nævnte ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds gave udmærkede Bidrag til Spørgsmaalets Belysning. Og det var vel nok dette Andragende, der saa bidrog til, at der blev nedsat en Kommission. Denne Kommission afgav Betænkning og udarbejdede et Lovforslag. Dette Lovforslag blev senere i samme Samling, som Kommissionsbetænkningen blev afgiven, forelagt her i Folketinget. Lovforslaget blev behandlet i to Samlinger efter hinanden og blev henvist til et Udvalg, men Udvalget naaede aldrig, hverken i den første eller den anden Samling, at afgive Betænkning. Hvad Grunden var dertil, skal jeg ikke kunne sige. Det forekommer mig, at det Forslag, som den Gang forelaa, i alt Fald var et godt Forhandlingsgrundlag, og jeg forstaar egentlig ikke, hvorfor man ikke den Gang satte større Kraft ind paa at føre Sagen igennem. Hvad Grunden dertil var, skal jeg ikke kunne sige. Mulig var Grunden, at man fandt, at en Statskontrol som den, der her var Tale om, vilde blive for bekostelig, mulig var Grunden ogsaa, at der fra de Kommuner Side, som havde Sundhedsvedtægter og offentlige Slagtehuse, blev rejst Krav om Erstatning for den Nedgang i Slagteafgiften, som Lovforslaget

vilde medføre. Vi staa altsaa, som jeg før sagde, i Øjeblikket saaledes, at vi ikke hidtil have haft Evne til at bryde disse Skranker ned.

Hvis man nu spørger: Hvad er Grunden til, at de forskellige Kommuner opretholde saa strenge Kontrolbestemmelser, vil det være urigtigt at nægte, at det vel nok hovedsagelig er for at skaffe Forbrugerne sunde Varer. Men det kan paa den anden Side ikke nytte at lukke Øjnene for, at man i Ly af disse Sundhedsvedtægter søger at fremme ganske andre Formaal. Den Afgift, som f. Eks. almindeligvis betales for at faa et Kreatur slagtet i de offentlige Slagtehuse, betales, saa vidt jeg da ved, med et ganske tilsvarende Beløb, hvis en Mand fra Landet, der har slagtet sit Kreatur ude paa Landet, vil passere Kontrolstationen. Hvad er Hensigten hermed? Hensigten kan, synes jeg, ikke være nogen anden, end at man vil beskytte Byslagterne mod Landslagterne. Man vil ikke have, at Landslagterne skulle have Lov til at føre Kød til Byen, uden at de betale samme Afgift, som der betales af de Kreaturer, der ere slagtede i de offentlige Slagtehuse, til Trods for at de have slagtet Kreaturet hjemme. Det er, fordi man ikke vil paaføre Byslagterne den Konkurrence, som Landslagterne ellers kunde paaføre dem. Det er den ene Grund. Men endelig er Hensigten hermed naturligvis ogsaa den ved denne Slagteafgift og Kontrolafgift at gøre det hele til et godt Aktiv for Kommunen. Og her staa vi sikkert ved Knudepunktet i hele Sagen og ved det, som hidtil har forvoldet Vanskeligheden.

Forholdet er efter min Mening i Virkeligheden ikke, at man ikke har tilstrækkelig Tillid til den Kontrol, der udøves, over for Udførselen til Udlandet. Og Forholdet er sikkert heller ikke, at den ene By ikke har Tillid til den Kontrol, som den anden By udøver. Forholdet er sikkert ikke, at Aarhus ikke har Tillid til den Kontrol, som ifølge de københavnske Sundhedsvedtægter udøves her, eller omvendt. Nej, Forholdet er sikkert det, at hvis man brød disse Skranker ned, vilde det give et lille Minus i Kommunernes Kasse. Det ærede Medlem for Verringe (Lindø) kom ind paa at omtale dette Forhold, og der forekom det mig rigtigt nok, at det ærede Medlem var temmelig højt oppe, han kom endog saa højt op, at han talte om Grundlovens § 82. Jeg skal villig erkende, at de fynske Landmænd ere komne uheldig af Sted, den Gang de for nogle Aar siden